

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Rusalii, a Tuturor Sfinților.

Nașterea Sfintei Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu

Eu sunt, fiilor străjeri. Pace vouă, o, fiilor! Deschideți cartea și-Mi așezați în ea cuvântul, dorul Meu cel greu care Mă aduce la voi pe pământ, căci am pe pământ pe cei ce se hrănesc cu slava cuvântului Meu și Mă așteaptă să vin în zile de serbare în grădină cu cuvântul ca să le dau povață de viață și duh de mângâiere, iar în ziua aceasta am la masă de cuvânt pe trâmbița Mea, pe Verginica purtată de cetele de sfinți pentru amintirea zilei ei de naștere între oameni pe pământ acum mai bine de o sută de ani, o, și era în ziua aceea duminica tuturor sfinților, și iată, acum, în zi de serbare pentru ea o poartă sfinții și se bucură toți pentru ea și pentru Mine, căci venirea ei pe lume a adus pregătirea pentru ca să vin Eu cuvânt pe pământ și să fac din ea trâmbița cuvântului Meu din care să suflu cu Duhul Meu, duhul cel de la facerea lumii plutind pe deasupra apelor și cuvântând pentru facerea celor văzute ale lui Dumnezeu, și iată, iarăși la sfârșit de timp este scris să vină Duhul lui Dumnezeu, să vin Eu și să cuvintez ca la început, și să se scrie pe pământ cuvântul facerii din nou, cer nou și pământ nou și om nou, toate noi, precum este scris, o, și pace între Mine și voi în ziua aceasta mare, fiilor, zi de hram, căci trâmbița Mea este scrisă peste cetate patroană din cer, iar această cetate este împlinirea cuvântului Meu prin trâmbița Mea din vremea Mea cu ea pe pământ, și toți sfinții trăiesc în cer această bucurie a zidirii acestei cetăți și a mărgăritarelor ei toate de jur-împrejur, acum și pe mai departe, și se va auzi până departe că în România Își are Dumnezeu sălaș de venire și o cetate și un popor purtător de Dumnezeu și de lucrările lui Dumnezeu pe pământ în vremea aceasta de sfârșit și de început de timp, și hai să așezăm în carte cuvântul acestei sărbători, o, fiilor!

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, sub această pecete a numelui lui Dumnezeu stă tot cuvântul Meu, al Fiului lui Dumnezeu, Cuvântul Cel de la început de timp și Cel de la sfârșit de timp.

E zi măreață această zi, și tot așa este și cuvântul Meu din ziua aceasta, fiilor. Avem câteva inimioare venite lângă voi în cetate la sărbătoarea trâmbiței Mele și vă cuprind într-un mănunchi pe toți și vă așez în duhul bucuriei sfinte, alături de cei din cer care se bucură acum cu multul, că e ziua lor de serbare această duminică a tuturor sfinților, o, fiilor. Cei din cer își împart bucuria acestei zile, iar bucuria care se împarte crește și tot crește, și iată, bucuria care nu se împarte e mică de tot și n-are cum crește, dar când ea fie cât de mică se împarte, e mare, e multă și cuprinde în ea pe mulți, că iată, mulți așteaptă să-Mi afle cuvântul și se uită pe cale să vină și la ei și de aceea învățătura de azi este bogată și are în ea înviere și îndreaptă pașii multora pe calea cea cu plăcere pentru Mine, a celor ce iubesc pe Domnul cu împlinirea lor.

Așadar, fiecare are nevoie de celălalt pe calea cu Hristos a omului creștin, și trebuie să se deprindă frații să fie unul pentru altul pentru cele duhovnicești ale lor, iar pentru cele pământești și omenești și trupești, o, să le uite pe toate cu toate grijile și cuvintele lor, căci ei la întâlniri sfinte trebuie să închipuiască pe heruvimi și pe serafimi și să aducă slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și dragostea cerească între ei și cei din cer, iar celelalte griji să le lase pe toate precum cântă ei la sfintele liturghii, și iată de ce trebuie mereu masă de cuvânt, mereu petrecere cu cerul și ca în cer pe pământ între creștinii cei adevărați creștini, căci altfel sunt doar cu numele, dar nu și cu trăirea lor împreună cu cei din cer la sărbătorile și întâlnirile frățești, iar această povață trebuie să nu fie dată deoparte, și mereu trebuie amintită ca să nu se schimbe ea cu alte obiceiuri în zile de petreceri și întâlniri dintre frați, și crește tot mai mult în cer acest dor de cei de pe pământ frați de credință și de cale, căci pe pământ este duhul lumii și ispitirile lui cu căutarea lui după cei ce se aleg lui Dumnezeu și îi caută ca să-i facă să uite de Mine și de cruce și să ia ei din lume și să stea creștinul în lume cu mintea și cu purtarea, și de aceea trebuie

bucurii cerești îndeajuns de mari, fiilor, că Eu voiesc să le fiu de ajutor celor ce-și aleg cu Mine calea vieții lor spre cer, iar fiii lumii au altă țintă dacă nu vor să audă și să caute cu pașii lor spre cer, spre rai, o, și-și croiesc ei ceea ce nu le va fi de folos și nu le va plăcea când își vor afla agoniseala cea spre durerea lor la capătul mersului lor.

Acum vă amintesc că trebuie mult duh de smerenie, fiilor care vă hrăniți cu cele de la Mine, iar smerenia este numai cu cei care nu uită lucrarea dragostei în toată vremea. Fără smerenie lucrătoare cu iubire nu ajunge creștinul până la Mine, și cade el de pe cale mai devreme sau mai târziu, fiindcă nu are smerenia de lucrare, și are duh de sine și are obiceiul de a-și călca peste puterea credinței lucrătoare, care se vede prin lucrarea dragostei.

Fiecare om are nevoie de celălalt, căci omul este slab, și iată, nici regii nu sunt puternici, de vreme ce au nevoie de slugi și supuși. Fără supuși poate fi cineva rege? O, nu, căci fiecare are neputințe și are nevoie de smerenie, și de aceea Eu, Domnul, plin de milă pentru om, caut să-l vindec așa cum doctorul lucrează cu bolnavul și îi dă doctorii potrivite neputinței lui și îi scrie regim de la mâncăruri de tot felul, iar cel bolnav urmează sfatul doctorului, și iată, și Eu, știind cât de bolnav este omul și sufletul din el, îi dau doctorii și îi scriu regim dacă el vine să-Mi ceară vindecare, iar Eu îl învăț ce să mănânce și ce să nu mănânce și îi spun ce să păstreze și ce nu, o, și de toate îl învăț pentru însănătoșirea sufletului și a trupului lui apoi, căci îmbolnăvirile vin din neascultarea de Dumnezeu a omului și îi trebuie cruce celui neascultător, îi trebuie pentru smerenie.

O, fii creștini, iată ce vă învăț. Nu vă plângeți pentru cruce, nu-i frumos, fiilor! Nu umblați să vă plângeți că sunteți bolnavi, căci vai celui sănătos! Cu ce, oare, poate să-și mai curețe omul păcatele?

O, nu căutați să dați altora crucea să v-o poarte, căci fiecare are crucea lui, și e plătând tot omul, nu uitați aceasta, fiilor! Dau oamenii pomelnice și rugi plătite pe la preoți pentru vindecare de neputințe sau pentru ca să le meargă bine sau să se îmblânzească vrăjmașii lor. O, fiilor, preoții au și ei păcatele lor, crucea lor de purtat. Iată obicei greșit. Toți oamenii caută să facă Dumnezeu minuni pentru ei, pentru vindecarea lor, căci toți știu că Eu, Domnul, am lucrat multe vindecări acum două mii de ani și mulți neputincioși Îmi țineau calea ca să-i vindec. O, dar nu pentru ca să-i vindec am lucrat așa, ci pentru cei necredincioși care nu dădeau să creadă. Lucram prin cuvânt, nu cu doctorii sau leacuri ca să-i vindec pe cei neputincioși. Tot ce am lucrat în mijlocul oamenilor Mi-a fost cerut de ei, iar Eu Mă aplecam și-i slujeam cu puterea Mea cea de la Tatăl prin cuvânt și se strângeau de peste tot și-Mi cereau vindecare, și cu cât oamenii M-au descoperit și M-au cunoscut și au crezut, cu atât mai-marii vremii dădeau să Mă piardă și se temeau că-și pierd ei puterea de peste oameni, și iată de ce-și păstrau ei necredința în fața puterii Mele lucrătoare prin cuvânt, și iată ce fără de minte erau bieții de ei, și atât de neputincioși și fricoși, sărăcuții.

O, fiilor, nu căutați să credeți prin minuni de la Dumnezeu venite, căci minunile sunt pentru cei necredincioși. Purtați-vă crucea cu răbdare și iubire, căci fiecare are de dus ale sale, așa cum și Eu, Domnul, le-am purtat pe ale Mele și pe ale alor Mei ca un om doborât de peste tot fără să Mă plâng, căci știam ce mare este plata suferinței și n-am fugit de dureri și n-am cârtit și nu M-am mâhnit pentru ele.

O, ce ușor se leapădă creștinul de cruce, de frumusețea lui de creștin, de măreția lui cea de la Dumnezeu, de puterea lui cea de sus, fiilor! Își leagă omul de Mine viața lui când dă de lumina care-l atrage la Mine după ce Mă cunoaște, și apoi Îmi urmează, și poate el aceasta prin harul Meu de peste el odată cu darul credinței lucrătoare în el, iar apoi se duce de la Mine și nu-i este frică să facă aceasta. O, așa a făcut poporul Israel când a trecut prin lume și s-a apucat să-și scurteze podoaba capului și a feței bărbătești și și-a slujit măreția cea de la Dumnezeu, frumusețea bărbătească, o, și ce urât este bărbatul cel fără de podoabă, ce urât! Iată, așa se întâmplă cu cel ce Mă părăsește și-și pierde puterea și-și pierde harul și se leapădă apoi de Dumnezeu pentru o față slujită și fără frumusețe, fără măreția cea prin facerea lui Dumnezeu a omului.

O, fiu creștin, cum de uiți așa de ușor statura cea de fiu al lui Dumnezeu? Iată, faci ce vrei cu tine, faci după mintea ta. O, ce vrei, oare, să faci cu tine? Ce cale dai să-ți alegi printre fiii lumii, după

ce ai avut parte să cunoști venirea Mea cuvânt pe pământ? Tu trebuia să aduci rod ca să-ți pregătească Domnul loc în cer, și nicidecum să te usuci zi după zi și să nu mai rodești și să fii apoi tăiat ca smochinul fără roade.

O, fiu creștin, ce face limba ta? Te întrebi, oare? Pe ce limbă mai vorbești după ce-ți strici statura cea pentru pildă bună față de cei fără de cărare sau pas sfânt?

Iată sminteala cum vine! Își schimbă creștinul limba vorbită după ce Mă părăsește, și face apoi și el ca poporul Israel, care s-a despărțit de Mine pentru păcat și îl disprețuia pe Moise, și aceasta din pricina îmbolnăvirii minții și a inimii lor.

O, fiilor, o, fiilor ascultători sau neascultători, oare ce ar fi fost să fi avut animalele și păsările limbă de vorbit? Ele doar plâng sau strigă sau cer, și nu au limbă cu care să vorbească cuvinte. Omul însă are limbă, și cu ea greșeste mult și se semețește mult și se apără de vină și hulește și bârfește și lovește cu judecată pe aproapele. Cu acest mic mădular vorbitor și care-i mișcă în gură își face omul rost de răspuns greu, cât mintea lui nu poate să creadă, căci lui i se pare că nu știe nimeni de el, ci numai el cu cele dinăuntru ale lui.

Iată-i pe cei plecați din poporul cuvântului Meu, țin acum sus și tare să desfășoare adevărul cuvântului Meu dacă nu le-a mai convenit viața cerută de Mine fiilor acestui popor, o, și s-au dat ei de partea necredinței și au ales despărțirea de Mine.

Fiilor, fiilor, cum să ne purtăm cu aceștia, care au plecat spre necredință? Iată întrebare! Îi văd purtându-se în straie de foc, îi văd cum și-au ciopârțit chipul și părul și s-au făcut urâți de două ori mai mult, o, și nu-i pot vindeca de neîmplinirile cuvântului Meu, pe care-l calcă fără păreri de rău, căci ei au dat de peste ei voia Mea cea pentru fiii poporului cuvântului Meu și trag spre fiii lumii și sunt în primejdie tot timpul, căci ei știu de la Mine, dar nu mai vor să urmeze pe cele cerute din cer și pentru ei dacă Mi-au cunoscut venirea și M-au crezut venind.

O, am dorit să-i fie dor de Mine omului, și de aceea M-am ascuns în Tatăl după ce am biruit moartea prin înviere. Am dorul îndurerat de la cei fără de dor de Mine în ei și Mi-am luat trâmbița și M-am dus la Tatăl ca să le fie dor de Mine celor ce Mă poartă în inima lor când vin cuvânt ca să Mă dau și să fiu purtat de creștin cu umilința și cu inima din el.

Mi-e frig și Mi-e dor fără om, dar el nu Mă poartă în el și cu el. O, nu poate cineva să spună că nu cu el grăiesc cuvântul Meu grăit. Mi-e dor de fiecare să-i fie dor de Mine. Dacă aș fi rămas văzut tot timpul, ce, oare, ar fi fost? Omul nu are smerenie, fiilor, și de aceea stau acoperit de ochii lui și Mă doare golul din el.

O, trâmbița Mea, o, Verginica Mea, dorul tău acesta este: să-i învăț mereu. Așa am lucrat și azi în amintirea sărbătorii cea pentru tine între cei din cer și în cetatea Mea, aici. Stăm deasupra, și privirea ne este printre ei, la fel și dorul să-i vedem vii și lucrători pentru mersul lor cu cerul. Mângâierea pe care ți-am dat-o azi este povața Mea de peste ei, dar iată, dă-le și tu, scumpa Mea, și apleacă-te să Mă ascuți.

— *Iau, Doamne, dintru ale Tale ca să le dau, căci eu întru Tine trăiesc acum ca și toți sfinții Tăi. Le dau lor darul dăruirii. I-aș vrea dăruitori cu multul și tot timpul și tot mai mult, căci dăruirea are un neastâmpăr în lucrarea ei, și mai ales când este creștin cel ce are darul dăruirii.*

O, dăruieți-vă cu mare bucurie, fiilor, căci bucuria crește numai dacă ea se dăruiește. Mi-e dor de tot ce este aici, și de voi mi-e dor mereu în cer, și ne hrănim cu dor, tot timpul numai cu dor, noi, cei din cer. Nu mai e mult și vom sfârși cu dorul, că vine o vreme măreață pentru cei ce sunt scriși mari la Domnul. De aceea fiți mari și îndeajuns de mari pentru vremea care vine, și care nu vine pentru cei mici cu inima și cu dorul și cu dăruirea, căci se va face alegerea, precum este scris să se împlinească.

O, căutați să lucrați mult și multe și pe toate ale Domnului, căci s-a scurtat timpul și sunt încă multe de așezat, ca să fie apoi ele. Doar inimă mare vă trebuie, căci ea poate mai mult decât trupul care o poartă pe ea, iar altfel trupul este neputincios ca și inima neputincioasă, de mică ce este ea și neîncăpătoare pentru Domnul și ale Sale lucrări și doruri.

Mă alin de dor grăindu-vă acum. Să știți că mă doare în cer de la cei ce se vor ai Domnului, dar sunt așa de mici și așa de ne folositori față de vremea care este și care vine, și de aceea trebuie smerenie ca să vină harul cel de sus, fiilor.

Vă îndemn să trăiți viață duhovnicească, nu pământească, nu trupească, nu omenească, nu, fiilor, nu, căci Domnul locuiește în voi prin cele duhovnicești ale voastre, și de aceea căutați să-I faceți loc în voi și între voi, dar nu uitați de smerenie, fiilor, căci ce frumoși sunt cei ce știu ce este și ce face smerenia, lucrând ei cu ea peste ei și dovedindu-se cu lucrarea ei în jurul lor prin purtarea lor cea dinăuntru și din afara lor.

Eu vă iubesc după iubirea pe care o purtați în voi, și de aceea căutați să fiți iubiți după merit, fiilor, după treptele iubirii pentru cei iubiți la Dumnezeu. Iubirea este cea care vă zidește în Dumnezeu, și pe Dumnezeu în voi, iar eu, Doamne, îi cuprind în iubirea Ta și Te rog, dă-le lor putere să fie și să poată, dar dă-le lor, o, Doamne.

— O, le dau, Verginico, le dau mereu, numai să aibă ei neastâmpărul dăruirii lor, căci timpul așteaptă după ei, o, și numai pe ei îi mai avem acum, și de aceea, fiilor, nu lăsați timpul să treacă gol și nelucrător. Puneți în el lucrările Domnului și scrieți pe filele lui de zi după zi mersul Meu cu voi, căci se grăbesc multe să se arate la vedere, o, și iarăși vă îndemn, fiți mari sub numele Meu mare de peste voi, și pe care, iată, și în ziua aceasta îl așez acum iar și iar peste voi, iar și iar, o, fiilor.

Eu sunt Iisus Hristos, *Cuvântul lui Dumnezeu*. Eu sunt Cel ce grăiesc cu voi. Amin, amin, amin.

25.05./07.06.2026